

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **M. P.**, zastoupeného Mgr. Kateřinou Tomáškovou, advokátkou se sídlem v Brně, Heršpická 813/5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j. MSK 45788/2016,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j. MSK 45788/2016 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám advokátky Mgr. Kateřiny Tomáškové náklady řízení ve výši 15.342,- Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst.1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 30. 8. 2015 kolem 7:49 hodin, v obci Střítež, u hájenky, na místní komunikaci, ve směru jízdy od obecního úřadu Střítež na obec Vělopolí, v provozu na pozemních komunikacích, řídil motorové vozidlo Toyota Corolla Verso, rz X, bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po jeho požití, po kterou byl ještě pod vlivem, kdy rozbor vzorku jeho krve metodou plynové chromatografie prokazuje, že v době řízení motorového vozidla měl v krvi hladinu nejméně 0,44 g/kg alkoholu. Tímto jednáním měl porušit ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. c) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč, a současně sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Byla mu uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč. Splatnost pokuty a nákladů řízení byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Třinec, odbor dopravy rozhodl dne 2. 2. 2016, pod sp. zn. MěÚT/47937/2015/Do/Hb/DP-394, č. j. MěÚT/04185/2016 tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že za důkazní základ pro své rozhodování správní orgán vzal oznámení postoupené Policií ČR, vyjádření k naměřené hodnotě, záznam o dechové zkoušce, protokol o lékařském vyšetření, kalibrační protokol a ověřovací list a další podklady obsažené v přestupkovém spise. V odůvodnění odkázal na metodický pokyn Ministerstva zdravotnictví č. ZD 10/2006, publikovaný ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví 7/2006, ve kterém je uvedeno, že zjištění množství nad 0,2 promile alkoholu v krvi vyšetřované osoby metodou plynové chromatografie je vždy považováno za prokázané, že vyšetřovaná osoba požíla určité množství alkoholického nápoje. K námitce obviněného, že v předvečer spáchání přestupku vypil pouze čtyři 11° piva, jakož i k navrženým svědeckým výpovědím, správní orgán I. stupně uzavřel, že důkazy svědeckými výpověďmi neprováděl, když tyto nejsou způsobilé vyvrátit laboratorní výsledky o naměřené hladině alkoholu v krvi obviněného (žalobce). Opakovaná zkouška provedená po 5 minutách nepotvrdila výsledek zjištěný při první dechové zkoušce, neboť jejich rozdíl byl v souladu s danou metodikou vyšší než 10 %, přičemž správní orgán I. stupně jejich výsledky neakceptoval jako důkaz o požití alkoholu. Správní orgán I. stupně naopak vycházel z laboratorních zkoušek krve obviněného (žalobce), metodou plynové chromatografie a metodou Widmarkovy zkoušky s výsledkem 0,44 g/kg alkoholu v krvi. Správní orgán pak odůvodnil i druh a výši sankce.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím částečně změnil výše popsané rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že snížil pokutu na částku 3.500,- Kč a sankci zákazu činnosti snížil na dobu šesti měsíců. Ve zbytku rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se vypořádal se všemi námitkami vznesenými v odvolání a vzal za prokázané, že obviněný zavinil přestupek nejméně z nevědomé nedbalosti, a to i s ohledem na tvrzení, jež správními orgány v obhajobě předeštel. K výši uložené sankce pak žalovaný zdůraznil, že se v případě obviněného (žalobce) jednalo o osobu tzv. bezproblémového řidiče, a dále to, že přestupek byl spáchán z nedbalosti.

Obsah žaloby

[4] Žalobce v žalobě formuloval několik žalobních námitek, přičemž je argumentačně obohatil ve vyjádření ze dne 11. 10. 2016, přičemž soud námitky shrnul do následujících bodů: (i) první námitka spočívá v chybě správních orgánů, kdy nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť správní orgány neodečetly od naměřené hladiny alkoholu v krvi hodnotu 0,24 g/kg v souladu s pokynem Ministerstva zdravotnictví č. ZD 10/2006; (ii) správní orgány chybně neprokazovaly ovlivnění alkoholem, což bylo jejich povinností zvláště za situace, kdy žalobci byla naměřena zanedbatelná hladina alkoholu v krvi a z řady odborných posudků plyne, že řidič s množstvím alkoholu do 0,5 g/kg je prakticky neovlivněn – správní orgány nesprávně odmítly provést navržené svědecké výpovědi, jež měly prokazovat množství žalobcem zkonsumovaného alkoholu; (iii) správní orgány žalobci neprokázaly ani formu zavinění v podobě nevědomé nedbalosti, jakož ani nezkoumaly naplněnost materiálních znaků předmětného přestupku; (iv) a konečně ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentuje výrok o bodovém zápisu v rozporu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že z odkazovaného pokynu MZ č. ZD 10/2006 neplyne, že by se od výsledku hladiny alkoholu v krvi stanoveného metodou plynové chromatografie měla odčítat hodnota 0,24 g/kg, naopak z něj plyne [konkrétně z bodu 10 písm. e)], že je-li zjištěna hodnota etylalkoholu v krvi vyšší než 0,2 g/kg, je toto pozitivní průkaz o požití alkoholu. Žalovaný mimo jiné také zdůraznil princip tzv. nulové tolerance.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 21. 10. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 9. 10. 2015 spolu s předvoláním k ústnímu jednání na 4. 11. 2015. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:

- oznámení o přestupku ze dne 27. 9. 2015 vypracované Policií ČR, záznam o dechových zkouškách ze dne 30. 8. 2015 přístrojem Dräger, výrobní číslo ARRK 0191 v 7:49 hod s hodnotou 0,45 ‰, v 7:54 hod s hodnotou 0,4 ‰ a v 8:01 hod s hodnotou 0,47 ‰ (zkoušky provedeny dne 30. 8. 2015);
- protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem vyplněný lékařem provádějícím vyšetření MUDr. D. B., Nemocnice Třinec, přičemž laboratoří, jež byla pověřena vyšetřením hladiny alkoholu, byla Fakultní nemocnice Ostrava, Ústav soudního lékařství, toxikologická laboratoř, ve kterém uvedeno, že dne 30. 8. 2015 v 8:55 byl žalobci proveden odběr krve a zároveň započalo lékařské vyšetření s následujícími zjištěními: chování zdvořilé, pohyby hbité, spojivky bledé, normální reakce zornic, bez nejisté chůze, bez nejistoty při chůzi po čáře, bez dechu páchnoucího po alkoholu, bez projevů poruchy psychosenzomotorických funkcí. Dále je v protokolu uvedeno, že vzorek krve byl laboratoři doručen neporušen dne 1. 9. 2015 a výsledek vyšetření vykazuje 0,44 g/kg při použití metody plynové chromatografie a Widmarkovou zkouškou;
- protokol o zkoušce č. 26/SV-556.2/1 a ověřovací list č. 7051-OL-D1500-14 ze dne 16. 12. 2014 vydaný Českým metrologickým institutem pro přístroj Dräger výrobní číslo ARRK 0191;
- úřední záznamy ze dne 30. 8. 2015 Policie ČR;
- výpis z evidenční karty řidiče ze dne 13. 10. 2015;
- omluva z ústního jednání ze dne 2. 11. 2015;
- předvolání k ústnímu jednání na 2. 12. 2015;
- omluva z ústního jednání ze dne 30. 11. 2015;
- předvolání k ústnímu jednání na více termínů, konkrétně 13. 1. 2016, 20. 1. 2016 a 27. 1. 2016;
- protokol z ústního jednání ze dne 5. 1. 2016;
- podání žalobce ze dne 11. 1. 2016, označené jako „Doplnění protokolu o ústním jednání č. j. MěÚT/00398/2016“;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 2. 2. 2016, vydané pod sp. zn. MěÚT/47937/2015/Do/Hb/DP-394, č. j. MěÚT/04185/2016.

[7] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo (jak shora uvedeno) podáno u téhož správního orgánu dne 1. 3. 2016 blanketní odvolání, přičemž toto bylo doplněno podáním ze dne 7. 3. 2016 a dne 31. 3. 2016 bylo odvolání předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu je též žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

Právní úprava

[8] Podle ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič*

považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.

[9] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*

[10] Podle ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*

Právní posouzení věci samé

[11] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nepřipustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, byť pouze v jednom žalobním bodu, když správní orgány vskutku opomněly přihlédnout k tzv. fyziologické hladině alkoholu v krvi žalobce, čímž řízení zatížily vadou, jak bude vysvětleno níže. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:

[13] První **žalobní námitkou** žalobce nesouhlasí s postupem správních orgánů, které při svém rozhodování nezohlednily tzv. fyziologickou hladinu alkoholu v krvi, jež může v souladu s poznatky současné lékařské vědy dosahovat až hodnoty 0,2 g/kg alkoholu v krvi a dále nezohlednily ani odchylku měření ve výši 0,04 g/kg naměřené hodnoty alkoholu v krvi. Soud dává v tomto žalobním bodu žalobci částečně zapravdu, a to v části tzv. fyziologické hladiny alkoholu v krvi.

[14] Úvodem je potřebné ve zkratce shrnout, správními orgány zjištěný, průběh skutkového děje. Žalobce byl zastaven hlídkou Policie ČR, přičemž byl podroben dechové zkoušce s pozitivním, avšak neprůkazným výsledkem, neboť naměřené hodnoty neodpovídaly pracovnímu postupu č. 114-MP-C008-08 Českého metrologického institutu (soudu znám z rozhodovací praxe správních soudů, např. řízení vedeného zdejší soudem pod sp. zn. 58A 9/2013 nebo z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 89/2013-33), když rozdíl mezi prvním a kontrolním měřením dechu činil více než 10 % naměřené hodnoty. S ohledem na

skutečnost, že výsledky dechové zkoušky alkoholu byly pozitivní, avšak neprůkazné, podrobil se žalobce odběru krve a laboratornímu vyšetření, přičemž ve vzorku jeho krve byla naměřena hodnota 0,44 g/kg alkoholu.

[15] Tzv. fyziologická hladina alkoholu v krvi (až 0,2 g/kg) představuje, dle poznatků současné lékařské vědy, přirozeně se vyskytující hladinu alkoholu v těle člověka, jež zjednodušeně řečeno produkuje samo tělo vnitřními fyziologickými procesy, může se u různých osob lišit a může být ovlivněna nejrůznějšími faktory, přičemž její hodnota i v těch neextrémnějších případech nepřesahuje hodnotu 0,2 g/kg alkoholu v krvi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, nebo pokyn Ministerstva zdravotnictví č. ZD 10/2006¹, publikovaný ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví 7/2006, ve kterém je uvedeno [v odst. 10 písm. e)], že zjištění množství nad 0,2 g/kg alkoholu v krvi vyšetřované osoby metodou plynové chromatografie je vždy považováno za prokázané, že vyšetřovaná osoba požíla určité množství alkoholického nápoje).

[16] Hodnota 0,04 g/kg představuje odchylku měření množství alkoholu v krvi za pomoci metody měření dechu testované osoby (srov. pracovní postup č. 114-MP-C008-08 Českého metrologického institutu). S ohledem na skutečnost, že správní orgány nevycházely z dechových zkoušek, nebylo na místě tuto hodnotu nijak zohledňovat a žalovaný, resp. správní orgán I. stupně tedy postupoval správně.

[17] V případě výše popsané tzv. fyziologické hladiny alkoholu krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly nesprávně, pokud od laboratorně naměřené hladiny alkoholu v krvi žalobce, pro účely hodnocení skutkových závěrů, neodečetly její maximálně možnou hodnotu, neboť nerozlišovaly mezi alkoholem, který žalobce požil a tím, který se v krvi žalobce mohl vyskytnout přirozenou cestou. Krajský soud nepochybuje o přesnosti laboratorního měření metodou plynové chromatografie, tzn. skutečná hodnota alkoholu v krvi žalobce byla opravdu 0,44 g/kg, což jednoznačně svědčí o požití alkoholického nápoje [srov. odst. 10 písm. e) metodického pokynu Ministerstva zdravotnictví č. ZD 10/2006], neboť se jedná o hodnotu vyšší než 0,2 g/kg, avšak toto „číslo“ již nic neříká o tom, do jaké míry se na uvedeném množství podílel přirozeně vzniknuvší alkohol v těle žalobce.

[18] Je neudržitelný stav, kdy správní orgány tzv. fyziologickou hladinu alkoholu v případě „pouhého“ nepřímého měření hladiny alkoholu dechovou zkouškou odečítají, ale v případě přesného laboratorního měření ji již nijak nezohledňují. Je nabíledni, že výstupem laboratorních testů objemu alkoholu v krvi je právě celkový objem alkoholu v krvi – nic více, nic méně – rozhodně se nejedná o údaj „očistěný“ o fyziologickou hladinu alkoholu, jak evidentně, avšak mylně žalovaný předpokládal. O uvedené skutečnosti svědčí především výše citované ustanovení odst. 10 písm. e) metodického pokynu Ministerstva zdravotnictví č. ZD 10/2006, které přímo pro metodu plynové chromatografie presumuje neprůkaznost všech výsledků, jež fyziologickou hladinu nepřekračují. Jinými slovy z uvedeného pokynu plyne, že zjištěné množství alkoholu

¹ Dostupný na http://www.mzcr.cz/Legislativa/dokumenty/vestnik_3674_1775_11.html (ke dni vydání tohoto rozsudku), a soudu znám z předchozí rozhodovací praxe, např. z řízení vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 58 A 41/2012.

pomocí metody plynové chromatografie v sobě zahrnuje též i alkohol v krvi, jehož výskyt je možno přisoudit tzv. fyziologické hladině.

[19] Lze tedy shrnout, že podklady, jež jsou obsažené ve správním spise, jednoznačně svědčí pouze o minimálním množství alkoholu v krvi žalobce o hodnotě 0,24 g/kg, které se do těla žalobce dostalo výhradně konzumací alkoholických nápojů – žalobce se tedy přestupku dopustil, ale nikoli tak, jak to správní orgány popsaly. Nelze vyloučit, že ono množství bylo i vyšší, a to v intervalu od 0,25 g/kg do 0,44 g/kg, avšak s ohledem na možnost jiné příčiny než přímé konzumace alkoholických nápojů, tj. z příčin souvisejících s fyziologickou hladinou, a za aplikace zásady *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného), je skutkový stav nutno hodnotit pouze v jeho nepochybném rozměru. Správní orgány promítly nesprávné závěry o naměřené hodnotě alkoholu jak do skutkové věty výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, taktéž i do svých úvah o sankci, přičemž nezanedbatelně zasáhly do práv žalobce, když právě výrok rozhodnutí je klíčový, mimo jiné, pro následné přidělení bodů do registru řidičů.

[20] Krajský soud však již nepřisvědčil **druhé** žalobní **námítce**, kterou žalobce správním orgánům vytýká, že u žalobce nezjišťovaly ovlivnění alkoholem.

[21] K námitce ohledně bagatelnosti naměřené hodnoty alkoholu v dechu odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že: „*[j]akákoli naměřená hodnota vyšší než nula nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zda-li tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem.*“ Tento způsob posuzování vychází ze zásady tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, která v České republice platí a podle níž je jakékoliv množství alkoholu z požití alkoholických nápojů způsobitelné k tomu, aby jím byl řidič při řízení ovlivněn (mezi ovlivnění alkoholem a přítomnost alkoholu v krvi lze položit rovnítko). V jejím důsledku lze rozlišit pouze dvě kategorie naměřených hodnot alkoholu u osob řídících vozidlo nebo jedoucích na zvířeti ve smyslu zákona o silničním provozu, hodnoty nulové a nenulové. Zákonodárce žádným způsobem nekonstruuje třetí kategorii, která by zahrnovala naměřené hodnoty nízké až bagatelní, ani neumožňuje odvození její existence z platných právních předpisů.

[22] V rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*[p]rokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.*“ Ve stejném rozhodnutí vyslovil názor, podle něhož „*[p]ředchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 g/kg alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění*

výkonu veřejné moci (přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání). Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, jako je 0,24 g/kg v posuzované věci, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.“

[23] V případě žalobce je rozhodnou skutečností zjištěná přítomnost alkoholu v krvi. K naplnění objektivních znaků skutkové podstaty tedy mohlo dojít jen tak, že žalobce požil alkoholický nápoj (případně jinou návykovou látku s alkoholem jako účinnou látkou) a poté řídil vozidlo v natolik krátké době po tomto požití, že byl ještě pod vlivem alkoholického nápoje, resp. jiné návykové látky s alkoholem jako účinnou látkou. Znakem skutkové podstaty výše uvedeného přestupku je to, že pod vliv alkoholu jako účinné látky alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky mající vliv na řidičovu pozornost a schopnost ovládat vozidlo se žalobce musel dostat jen a pouze požitím tohoto nápoje, resp. této látky, o čemž v případě žalobce nezvratně svědčí výsledek laboratorní zkoušky, jak vysvětleno výše.

[24] Vzhledem k jednoznačným výsledkům laboratorního rozboru žalobcovy krve již nebylo potřebné provádět žalobcem navržené výpovědi svědků, neboť pokud by měli vypovídat k množství žalobcem zkonsumovaného alkoholu, již by se jednalo o zjištění zcela irelevantní, bez jakéhokoli vztahu k objektivně zjištěné hladině alkoholu v krvi žalobce.

[25] Rovněž **třetí** žalobní **námítka**, kterou žalobce upozorňuje absenci zavinění a též naplněnosti materiálních znaků přestupku, není důvodná.

[26] Správní orgán dostatečně přesvědčivě odůvodnil nedbalostní formu zavinění, když konstatoval, že *správní orgán je toho názoru, že M. P. přestupek spáchal ve formě minimálně nedbalosti nevědomé, což prokazuje nízká hladina alkoholu, když obviněný nemusel mít subjektivní pocit ovlivnění alkoholem, avšak vzhledem k dlouholeté praxi v řízení motorových vozidel (pro skupinu B od roku 1978), a tímto dobré znalosti zákona o silničním provozu, mohl vědět, že může být ovlivněn alkoholem zkonsumovaným předešlého dne*. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce o tom, že si před jízdou hladinu alkoholu ověřoval na „domácím“ alkohol testeru, neboť si měl být vědom, že se jedná o pouhou orientační zkoušku.

[27] Co do materiální stránky přestupku nemůže být v daném řízení sporu o její naplněnosti, neboť *prima facie* jakékoli množství alkoholu v krvi řidiče je způsobilé alespoň potenciálně ohrozit zákonem chráněný zájem společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, správní orgány proto nejsou, u přestupků souvisejících s požitím alkoholického nápoje, dopodrobna odůvodňovat naplněnost materiální stránky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015-32).

[28] A konečně ani **čtvrtá** žalobní **námítka** není důvodná. Touto námitkou žalobce správním orgánům vyčítá, že ve výrokové části rozhodnutí nebyl obsažen též výrok

o tzv. bodovém postihu. Je pravdou, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55 k závěru, že: „[z]áznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“, avšak z odůvodnění citovaného usnesení se podává, že tento závěr se týká toliko problematiky tzv. „příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele“ při záznamu bodů do registru řidiče, nikoli na povinnost správních orgánů uvádět výrok o bodovém postihu přímo v rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným.

[29] Krajský soud konstatuje, že bodový postih podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je sice „trestem“ v nejširším slova smyslu, tj. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak není sankcí v zúženém smyslu ust. § 77 zákona o přestupcích, protože jen není potřeba uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným.

Závěr a náklady řízení

[30] Postup správních orgánů uvedený v odstavcích [13] a násl. odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud hodnotí jako vadu řízení, pro kterou rozhodnutí žalovaného zrušil v souladu s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Soud rozhodl bez nařízení jednání dle ust. § 51 odst. 2 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[31] V dalším řízení správní orgány opětovně posoudí předmětný skutek, a to s přihlédnutím k tzv. fyziologické hladině alkoholu v krvi tak, jak popsáno v předchozí části tohoto rozsudku. Krajský soud připomíná, že správní orgány jsou shora vysloveným právním názorem v dalším řízení vázány podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.

[32] V souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. soud závázal výrokem II. tohoto rozsudku žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, které se sestávají z nákladů na právní zastoupení stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném ke dni vykonání úkonu právní služby (dále jen „advokátní tarif“) – přičemž podle ust. § 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 7 bod 4, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu advokátovi náleží odměna za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a replika k vyjádření žalovaného) ve výši 9.300,- Kč; advokátovi dále náleží paušální náhrada podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 900,- Kč; a konečně vzhledem ke skutečnosti, že advokát je plátcem DPH, též náhrada 21 % DPH ve výši 2.142,- Kč. Do nákladů je nutno zahrnout i zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Celkem tedy náhrada nákladů činí částku 15.342,- Kč, kterou je povinen žalovaný uhradit žalobci ve lhůtě stanovené v nákladovém výroku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29.5.2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně